

ner, som paa Bestilling af Baronessen havde modelleret hans Byste dernede. Billedhuggeren skrev, at Bysten nu stod færdig i Marmor og kunde afsendes naarsomhelst. Han havde, forklarede han, allerede for nogen Tid siden tilsendt Baronessen en Meddelelse derom tilligemed en høflig Anmodning om at faa det aftalte Honorar tilsendt; men til sin Forbavselse havde han faaet sit Brev tilbage fra hendes svenske Godsadministrator med den Besked, at Hendes Naade ikke erindrede at have gjort nogen saadan Bestilling, og at hun iøvrig heller ikke havde været berettiget dertil, uden forud at have indhentet sine Formynderes Samtykke. I den Anledning bad nu Billedhuggeren ham, som jo bedst kendte Sagens Sammenhæng, om at være hans Talsmand overfor rette Vedkommende og hjælpe ham til at faa sit haardt tiltrængte Tilgodehavende.

Per blev højst pinligt berørt af dette Brev, ikke saameget endda for selve Anmodningens Skyld som paa Grund af de Minder, det vakte fra en Tid, der nu syntes ham at tilhøre hans dybeste Fornedrelse. Han blussede af Skam, naar han tænkte paa denne Byste med den frække, tillavede Imperatormine; og han ønskede, han havde kunnetsende Manden Pengene, alene for at kunne bede ham sønderslaa sit „Kunstværk“ og strø det ud paa Landevejen som nyttige Skærver. Nu saa han sig endda nødsaget til foreløbig at lade det høflige Brev ubesvaret, fordi en Henvendelse til Hofjægermesterinden eller hendes Mand om dette Mellemværende maaske kunde indvirke skadeligt paa den Sag, hvoraf i Øjeblikket hele hans egen Velfærd afgang. De kunde let tage ham en saadan Indblanding i Baronessens Anliggender